

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Sžk/40/2020
Identifikačné číslo spisu: 6018200546
Dátum vydania rozhodnutia: 27.04.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Marián Trenčan
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:6018200546.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariána Trenčana a z členov JUDr. Jany Hatalovej, PhD. a JUDr. Igora Belka, v právnej veci žalobkyne (v konaní sťažovateľka) : V. S., M. XXXX/X, A., zastúpená: Advokátska kancelária Ivan Syrový, s. r. o., Kadnárova 83, Bratislava, proti žalovanému: Okresný úrad Banská Bystrica, odbor výstavby a bytovej politiky, Nám. Ľ. Štúra 1, Banská Bystrica, za účasti : 1/ Lesy Slovenskej republiky, š. p., Námestie SNP 8, Banská Bystrica 2/ Slovenský vodohospodársky podnik, š. p., Radničné námestie 8, Banská Štiavnica, o kasačnej sťažnosti žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 23S/94/2018-189 zo dňa 29. mája 2019, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OU-BB-OVBP2-2018/022742-2,HI zo dňa 11. júla 2018, jednohlasne takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť zamietla.

Účastníkom n e p r i z n á v a právo na náhradu trov kasačného konania.

Odôvodnenie

I.

Konanie pred orgánmi verejnej správy

1. Rozhodnutím č.: OCU-ČB-S2018/00027 zo dňa 7.5.2008 Obec Čierny Balog ako stavebný úrad (ďalej len „stavebný úrad“) podľa § 88 ods. 1 písm. b/ a § 90 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „stavebný zákon“) nariadil žalobkyni odstránenie stavby „oplotenie“ na pozemkoch parc. č. KN C XXXX/X, XXXX/X, XXXX/X v kat. území Č. A., určil podmienky odstránenia stavby a zamietol námietku žalobkyne, ktorá trvala na klasifikácii posudzovanej stavby ako „stavebné úpravy jestvujúcej stavby“ namiesto „novostavba“ a na ukončení konania ako bezpredmetného.

2. Žalovaný rozhodnutím č. OU-BB-OVBP2-2018/022742-2,HI zo dňa 11.7.2018 (ďalej len

„preskúmané rozhodnutie" alebo „rozhodnutie žalovaného") zamietol odvolanie žalobkyne proti rozhodnutiu stavebného úradu a toto rozhodnutie potvrdil. K odvolacím námietkam žalovaný v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobkyňa nepreukázala, že má záujem na právnom usporiadaní nepovolennej stavby, keďže nerespektovala povinnosti určené stavebným úradom v začatom konaní o dodatočnom povolení stavby; taktiež nepredložila súhlasné stanovisko Slovenského vodohospodárskeho podniku š. p. k stavbe na pobrežnom pozemku vodného toku Čierny Hron, ktorým by preukázala súlad stavby s verejným záujmom a nepreukázala ani iné právo k pozemkom parc. KN C č. XXXX/X P. XXXX/X v k. ú. Č. A., ktoré sú vo vlastníctve podniku Lesy Slovenskej republiky š. p. V konaní podľa žalovaného nie je možné preukázať, že dodatočné povolenie stavby nie je v rozpore s verejným záujmom.

II.

Konanie pred správnym súdom

3. Proti rozhodnutiu žalovaného podala žalobkyňa v zákonnej lehote všeobecnú správnu žalobu na Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „správny súd" alebo „krajský súd") a navrhla rozhodnutia správnych orgánov oboch stupňov zrušiť a vec vrátiť stavebnému úradu na ďalšie konanie.

4. Žalobkyňa poukazovala na svoje tvrdenia z administratívneho konania, že oplotenie, ktoré jej bolo uložené odstrániť, nie je novostavbou, ale len rekonštrukciou pôvodného oplatenia po jeho zničení povodňou v roku 2013. Mala za to, že vykonanie obnovy zničeného oplatenia je v zmysle § 139b ods. 15 písm. a/ stavebného zákona nutné chápať ako udržiavacie práce. Tvrdila, že v dôsledku živej pohromy len naprávala škody umiestnením nového pletiva medzi stĺpkami oplatenia, pričom súčasná trasa oplatenia a aj jeho technické prevedenie zodpovedá prevedeniu a trase pred povodňou v roku 2013. Žalobkyňa preto tvrdila, že na udržiavacie práce ako opravu plota a výmenu jeho častí (pletiva) povolenie stavebného úradu nepotrebovala a túto činnosť nebolo potrebné stavebnému úradu ani ohlasovať.

5. K zisteniu stavebného úradu, že aj pôvodná trasa zasahuje do pozemkov v správe ďalšieho účastníka - Lesy Slovenskej republiky š. p., žalobkyňa uviedla, že túto situáciu nemožno riešiť v správnom konaní na stavebnom úrade podávaním podnetu na odstránenie nelegálnej stavby, ale v občianskoprávnej rovine ako susedský spor, v ktorom by si ďalší účastník uplatňoval nároky voči žalobkyňi za užívanie pozemkov v jeho správe.

6. Žalobkyňa namietala, že žalovaný nielenže nesprávne posúdil obnovenie plotu ako novú stavbu, ale vo svojom rozhodnutí sa s jej argumentáciou vôbec nevysporiadal a nedal žiadnu odpoveď na jej námietky ohľadom umiestnenia oplatenia pred povodňou a po nej, ktoré doložila fotografiami tvoriacimi súčasť administratívneho spisu.

7. Žalobkyňa tiež tvrdila, že stavebný úrad voči nej začal konanie o odstránenie stavby z osobitného motívu odplaty, ako reakciu na neúspešný súdny spor so žalobkyňou pred Krajským súdom v Banskej Bystrici, ktorý rozsudkom zo dňa 1.4.2016 (sp. zn. 24S/166/2015) právoplatne zrušil iné rozhodnutie žalovaného v spojení s rozhodnutím stavebného úradu. Poukázala na to, že k začatiu konania odstránení stavby oplatenia stavebný úrad pristúpil cca 3 mesiace po právoplatnosti uvedeného rozsudku, dovtedy od rekonštrukcie plotu v roku 2013 táto stavba nikomu neprekážala. Tým sa stavebný úrad podľa názoru žalobkyne dopustil neoprávneného postihu kvalifikovaného ako diskriminácia (§ 2a ods. 1, 8 písm. a/ zákona č. 365/2004 Z.z.).

8. Žalovaný navrhol správnu žalobu ako nedôvodnú zamietnuť, tvrdiac, že zo strany žalobkyne nešlo o udržiavacie práce podľa § 139b ods. 15 písm. a/ stavebného zákona, pretože išlo o opravu oplatenia a výmenu jeho častí, pri ktorom sa menila trasa oplatenia niekoľkokrát. Mal za to, že žalobkyňa postavila drobnú stavbu, ktorá podlieha ohlasovacej povinnosti podľa § 55 ods. 2 písm. b/ stavebného zákona, ktorá bola navyše postavená z časti na pozemkoch, ku ktorým žalobkyňa nepreukázala vlastnícke ani iné právo a nakoľko ide o stavbu na pobrežnom pozemku, v zmysle § 27 ods. 1 zákona č. 364/2004 Z.z. o vodách v znení neskorších predpisov (vodný zákon), bol pre zriadenie tejto stavby potrebný súhlas orgánu štátnej vodnej správy.

9. Ďalší účastníci navrhli správnu žalobu zamietnuť.

10. Správny súd po prejednaní veci na nariadenom pojednávaní vyhlásil rozsudok, ktorým žalobu zamietol a žalobkyňi ani ďalším účastníkom právo na náhradu trov konania nepriznal.

11. V odôvodnení rozsudku správny súd konštatoval, že za podstatné pre posúdenie zákonnosti napadnutých rozhodnutí orgánov verejnej správy považoval zodpovedanie otázky, či pri prácach na oplotení v roku 2013 išlo o vybudovanie nového oplotenía - novostavbu doplnkovej stavby, na ktorú by sa vzťahovala ohlasovacia povinnosť podľa § 55 ods. 2 písm. b/ stavebného zákona, alebo išlo o udržiavacie práce na oplotení pri nezmenení jeho trasovania v zmysle § 139b ods. 15 písm. a/ stavebného zákona, pri ktorom by žalobkyňa nezaťažovala ohlasovacia povinnosť (a ani povinnosť požiadať o udelenie stavebného povolenia).

12. Na podklade administratívneho spisu, obsahu správnej žaloby i prednesu žalobkyne na pojednávaní považoval správny súd za zrejmé, že žalobkyňa v roku 2013 po povodni, v dôsledku ktorej bolo pôvodné oplotenie prakticky zničené, postavila oplotenie v inom trasovaní ako pred povodňou. Aj keď bol použitý pôvodný materiál, trasa oplotenía nebola súladná s pôvodným oplotením z obdobia pred povodňou. V správne žalobe žalobkyňa odchyľku vysvetľovala nesprávnym postupom zhotoviteľa, ktorý mal byť následne z jej strany reklamovaný. Toto tvrdenie však nijako nepreukázala a bližšie neodôvodnila. Podľa jej výpovede pred súdom sa odchyľka oplotenía oproti trase pred rokom 2013 mala týkať úseku 6-8 m, pričom k posunu oplotenía podľa nej došlo v roku 2016 po trase, ktorá bola ústne dohodnutá s ďalším účastníkom - Lesy Slovenskej republiky š. p. Po zmene riaditeľa odštepného závodu tohto podniku jej malo byť oznámené, že oplotená časť pozemku jej nemôže byť podnikom odpredaná, preto reklamovala zhotovenia oplotenía. Tým podľa správneho súdu potvrdila, že trasovanie oplotenía bolo odchylné ako pred povodňou v roku 2013, čo je podstatný skutkový záver pre právne posúdenie veci. Z uvedeného krajskému súdu vyplynulo, že na danú vec nemožno aplikovať § 139b ods. 15 písm. a/ stavebného zákona a žalobkyňa zaťažovala ohlasovacia povinnosť podľa § 55 ods. 2 písm. b/ tohto zákona.

13. Správny súd ďalej pokračoval, že nakoľko bola stavba postavená bez ohlásenia, stavebný úrad postupoval správne, keď žalobkyňu vyzval pred nariadením odstránenia stavby na predloženie žiadosti o dodatočné povolenie stavby, ktorú však žalobkyňa nepodala a nepreukázala ani súlad stavby postavenej bez splnenia ohlasovacej povinnosti s verejným záujmom, predovšetkým s požiadavkami na ochranu záujmov vyplývajúcich z vodného zákona.

14. Námietku o diskriminačnom postupe zo strany orgánu verejnej správy správny súd vyhodnotil ako nedôvodnú, nakoľko v konaní nebol preukázaný rozpor v postupe orgánu verejnej správy so zákonom, pričom konštatoval, že prípadné nároky súvisiace s predmetom ochrany poskytovanej antidiskriminačným zákonom by mohli byť uplatnené len v konaní pred civilným súdom na základe tomu zodpovedajúcej žalobe.

III.

Kasačná sťažnosť žalobkyne, stanoviská účastníkov

15. Proti rozsudku správneho súdu podala žalobkyňa (ďalej len „sťažovateľka“) včas kasačnú sťažnosť z dôvodov podľa § 440 ods. 1 písm. g/, f/ zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S.s.p.“) a navrhla rozsudok zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie.

16. K sťažnostnému bodu o nesprávnom právnom posúdení veci krajským súdom sťažovateľka uviedla, že nikdy nepopierala, že pri obnove plota po povodni došlo na určitej časti trasy plota k odchyľke v trasovaní oproti pôvodnému stavu. Túto odchyľku reklamovala u zhotoviteľa plota, ktorý nevykonal trasovanie presne podľa jej pokynov, o čom písomne informovala stavebný úrad. Fakt, že zhotoviteľ vykonal nápravu v zmysle tejto reklamácie a plot dal na trasu, v akej bol pred povodňou v roku 2013, si

podľa tvrdenia sťažovateľky nepreveril ani orgán štátneho stavebného dohľadu, ani stavebný úrad a napriek tomu vydal dňa 7.5.2018 nariadenie o odstránení stavby.

17. Krajský súd dospel podľa sťažovateľky k nesprávnemu právnemu záveru, keďže vychádzal výlučne zo skutočnosti, že sama sťažovateľka tvrdila, že po povodni v roku 2013 bola trasa plota zmenená. Súd však nebral do úvahy sťažovateľkou zdôrazňované skutočnosti, že v čase rozhodovania prvostupňového správneho orgánu a dokonca už aj počas štátneho stavebného dohľadu bola trasa oplotenia totožná s tou spreď povodne v roku 2013.

18. Sťažovateľka ďalej tvrdila, že ju v žiadnom prípade nezaťažovala dôkazná povinnosť na preukázanie nápravy chybného trasovania plota, ktoré spôsobil zhotoviteľ opravy. Naopak správne orgány v rámci stavebného konania mali podľa jej názoru zákonnú povinnosť v zmysle § 32 Správneho poriadku zistiť úplne skutočný stav veci a za tým účelom si zaobstarat' potrebné podklady na rozhodnutie. Tento nedostatok v činnosti správnych orgánov nemôže byť podľa sťažovateľky na jej ťarchu a už vôbec nie je povinná suplovať činnosť správnych orgánov. Podľa názoru sťažovateľky už v administratívnom konaní mal žalovaný aj stavebný úrad zisťovať skutočný stav, teda trasovanie plota v čase stavebného konania (teda nie v roku 2013 po povodni) a túto skutočnosť vyhodnotiť v zmysle § 139b ods. 15 písm. a/ stavebného zákona.

19. Porušenie práva na spravodlivý proces nesprávnym procesným postupom krajského súdu videla žalobkyňa v tom, že krajský súd sa vôbec nevysporiadal s jej námietkou týkajúcou sa nepreskúmateľnosti rozhodnutia žalovaného. Sťažovateľka zotrvala na názore, že preskúmané rozhodnutie ako aj prvostupňové rozhodnutie stavebného úradu sú nepreskúmateľné a do veľkej miery aj arbitrárne, pričom v tomto smere bol podľa jej názoru daný dôvod na zrušenie rozhodnutia žalovaného.

20. Žalovaný navrhol kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú zamietnuť, pričom sa stotožnil s odôvodnením rozsudku správneho súdu.

21. Zamietnutie kasačnej sťažnosti navrhli i ďalší účastníci konania.

IV.

Právne závery kasačného súdu

22. Najvyšší súd ako súd kasačný preskúmal rozsudok krajského súdu v medziach sťažnostných bodov (§ 438 ods. 2, § 445 ods. 1 písm. c/, ods. 2, § 453 S.s.p.), pričom po zistení, že kasačná sťažnosť bola podaná oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 442 ods. 1, § 443 ods. 2 písm. a/, § 145 ods. 2 písm. c/ S.s.p.) a že ide o rozhodnutie, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná (§ 439 ods. 1 S.s.p.), vo veci v zmysle § 455 S.s.p. nenariadil pojednávanie, keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu www.nsud.sk (§ 137 ods. 2 a 3 S.s.p.) a jednomyselne dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná.

23. Kasačný súd po preskúmaní veci konštatuje, že správny súd si na základe žalobných bodov ako rozhodujúcu správne postavil otázku, či v prípade stavby (rekonštrukcie) oplotenia zničeného povodňou v roku 2013 išlo o „novostavbu“ doplnkovej stavby, na ktorú sa vzťahuje ohlasovacia povinnosť podľa § 55 ods. 2 písm. b/ stavebného zákona, alebo išlo v zmysle § 139b ods. 15 písm. a/ stavebného zákona len o udržiavacie práce spojené s opravou existujúceho oplotenia a výmenou jeho súčastí, bez zmeny jeho trasovania, pri ktorých stavebník ohlasovaciu povinnosť nemá. Prakticky tú istú otázku pripadlo posúdiť i kasačnému súdu, pretože sťažovateľka vyjadrila v sťažnostných bodoch nesúhlas s právnym posúdením existencie jej povinnosti ohlásit' stavbu oplotenia stavebnému úradu. V kasačnej sťažnosti sťažovateľka tiež namieta porušenie práva na spravodlivý proces, ku ktorému malo dôjsť nedostatočným odôvodnením záverov krajského súdu vo vzťahu k žalobou namietanej nepreskúmateľnosti rozhodnutia

žalovaného.

24. Kľúčovú otázku posúdenia charakteru predmetnej stavby vo väzbe na ohlasovaciu povinnosť o jej vykonaní krajský súd s ohľadom na zistenia z administratívneho konania a najmä na vyjadrenia samotnej sťažovateľky pred orgánmi verejnej správy i pred súdom posúdil správne, keď konštatoval, že sťažovateľka postavila oplotenie čiastočne v inom trasovaní ako pred povodňou. Z korešpondencie sťažovateľky pred začatím konania o nariadení odstránenia stavby resp. o jej dodatočnom povolení (založenej v administratívnom spise) jednoznačne vyplýva, že sťažovateľka mala v úmysle postaviť oplotenie čiastočne mimo jeho pôvodného trasovania a na pozemkoch vo vlastníctve ďalšieho účastníka - Lesy Slovenskej republiky, š.p., pričom podľa vlastných vyjadrení sa snažila s vtedajším riaditeľom štátneho podniku dohodnúť na odkúpení tých častí pozemkov v jeho vlastníctve, ktoré boli oplotené nad rámec pôvodného stavu.

25. Sťažovateľka teda prakticky od znovupostavenia zničeného oplotenia po povodni v roku 2013 nepopiera, že trasovanie oplotenia sa oproti stavu pred povodne zmenilo a posunulo smerom do pozemku vo vlastníctve Lesy Slovenskej republiky, š. p. a bližšie k toku Čierneho Hrona. Pred súdom sťažovateľka túto zmenu interpretovala tak, že išlo o chybu na strane zhotoviteľa oplotenia, ktorý údajne nerešpektoval jej pokyny, čo však jej korešpondencia so stavebným úradom i ďalšími účastníkmi nijako nepotvrďuje.

26. Kasačný súd preto môže len potvrdiť správnosť záverov krajského súdu, že vzhľadom na zmenu trasovania oplotenia pri jeho rekonštrukcii po povodni sa nemohlo jednať o udržiavacie práce v zmysle § 139b ods. 15 písm. a/ stavebného zákona, ktoré by si nevyžadovali pred ich uskutočnením ohlásenie stavebnému úradu. Stavbu oplotenia v zmenenom trasovaní, ktoré sa nemohlo uskutočniť bez vedomia a úmyslu sťažovateľky, teda bolo potrebné ohlásiť stavebnému úradu ako drobnú stavbu v zmysle § 55 ods. 2 písm. b/ stavebného zákona.

27. Kasačný súd zdôrazňuje, že pre posúdenie charakteru stavebných prác a povinnosti ich ohlásenia stavebnému úradu bol rozhodujúci stav v čase ich vykonania (vztýčenia stĺpikov a osadenia nového pletiva) v roku 2013, nie v čase vykonania štátneho stavebného dohľadu v roku 2016 či vydania rozhodnutia o nariadení odstránenia stavby, ako sa to snaží interpretovať sťažovateľka. Ohlasovacia povinnosť k stavbe vzhľadom na zmenu pôvodnej trasy oplotenia sťažovateľke nepochybne vznikla už v roku 2013, keď stavbu realizovala. Pokiaľ by aj sťažovateľka skutočne ešte pred začatím konania o odstránenie resp. dodatočné povolenie stavby oplotenia skorigovala jeho trasu do podoby pred povodne v roku 2013, nezmenilo by to charakter stavby ako neohlásenej a preto neoprávnenej. Je totiž neprípustné, aby sťažovateľka bez ohlásenia stavebnému úradu umiestnila časť rekonštruovaného oplotenia na cudzom pozemku a navyiac v území podliehajúcom osobitnej regulácii orgánom štátnej vodnej správy a následne trasovanie oplotenia menila podľa toho, či sa dohodne so štátnym podnikom na odkúpení dotknutej časti pozemku alebo nie. Takéto dodatočné úpravy trasy oplotenia nemôžu zmeniť jeho stavebno-právny charakter a režim z drobnej stavby podliehajúcej ohláseniu stavebnému úradu na udržiavacie práce nevyžadujúce ohlásenie.

28. Keďže sťažovateľka si ohlasovaciu povinnosť k stavbe nespĺnila a stavebný úrad v roku 2016 na základe podnetu ďalšieho účastníka zistil postavenie oplotenia bez predchádzajúceho ohlásenia, postupoval v súlade s § 88a ods. 1 stavebného zákona, keď začal konanie o dodatočnom povolení stavby, vyzval sťažovateľku na predloženie žiadosti o dodatočné povolenie stavby a predloženie dokladov o tom, že dodatočné povolenie nie je v rozpore s verejnými záujmami.

29. Z obsahu administratívneho spisu je zrejmé, že sťažovateľka so stavebným úradom nespocovala, nepredložila žiadosť o dodatočné povolenie stavby ani ostatné stavebným úradom požadované doklady. Kasačný súd pripomína, že nepovolenú (neohlásenú) stavbu možno dodatočne

povolit' len ak sa preukáže, že dodatočné povolenie nie je v rozpore s verejnými záujmami, pričom dôkazné bremeno je na strane stavebníka, ktorý žiada zachovanie a dodatočnú legalizáciu neoprávnenej stavby. V tomto zmysle bol „osud“ legalizácie stavby oplotenia plne pod kontrolu sťažovateľky, pričom práve v tomto konaní bolo možné preverit', či stavba nestojí aj na pozemku vo vlastníctve ďalšieho účastníka Lesy Slovenskej republiky, š.p., ako to tvrdil tento účastník, a či umiestneniu oplotenia či jeho technickému prevedeniu nebráni verejný záujem chránený vodným zákonom.

30. Vzhľadom na to, že sťažovateľka na výzvu stavebného úradu nepredložila žiadosť o dodatočné povolenie stavby ani ďalšie požadované doklady, považoval kasačný súd za zákonné právne závery správneho súdu, podľa ktorých postup stavebného úradu i žalovaného smerujúci k nariadeniu odstránenia predmetnej stavby bol v súlade so zákonom (§ 88a ods. 2, ods. 6 písm. a/, ods. 8 stavebného zákona).

31. Ani kasačný súd sa nemohol stotožnit' s tvrdením sťažovateľky, že žalovaný a stavebný úrad mali zisťovať trasovanie plota v čase stavebného konania (nie v roku 2013 po povodni) a túto skutočnosť vyhodnotiť v kontexte s § 139b ods. 15 písm. a/ stavebného zákona, pretože predmetom konania o dodatočnom povolení resp. nariadení odstránenia stavby nebolo trasovanie oplotenia a jeho prípadné korekcie pred či počas konania o dodatočnom povolení, ale posúdenie súladu legalizácie neohlásenej stavby s verejnými záujmami na základe podkladov predložených sťažovateľkou.

32. Ako už bolo naznačené, ani skutočnosť, že sťažovateľka na základe výziev ďalších účastníkov i stavebného úradu niekoľko rokov po postavení oplotenia skorigovala jeho trasovanie (ako sama tvrdí do stavu totožného so stavom pred povodne v roku 2013), nemala vplyv na to, že konanie o dodatočnom povolení resp. o nariadení odstránenia neohlásenej stavby bolo začaté v súlade so zákonom a sťažovateľka mala možnosť v tomto konaní stavbu zlegalizovať spôsobom, ktorý by zohľadňoval ochranu vlastníckych práv štátneho podniku Lesy Slovenskej republiky k pozemkom dotknutým stavbou oplotenia, ako aj ochranu verejných záujmov vyplývajúcich z vodného zákona, na ktoré v konaní poukazoval Slovenský vodohospodársky podnik š. p.

33. Za neopodstatnený považoval kasačný súd sťažnostný bod, ktorým sťažovateľka namietala porušenie práva na spravodlivý proces nedostatočným odôvodnením rozsudku správneho súdu. Sťažovateľka nevysvetlila, prečo považuje rozsudok správneho súdu za nepreskúmateľný alebo arbitrárny a na ktoré otázky nedostala v odôvodnení tohto rozhodnutia uspokojivú odpoveď. Podľa názoru kasačného súdu rozsudok správneho súdu netrpí takými nedostatkami, pre ktoré by bolo možné čo i len uvažovať o porušení práva na spravodlivý proces. Poukazuje na to, že správny súd sa k namietaným otázkam trasovania oplotenia a jeho zmien v nadväznosti na aplikáciu ustanovenia § 139b ods. 15 písm. a/ stavebného zákona zrozumiteľne vyjadril v bode 42 rozsudku, keď odchýlnosť trasovania oplotenia po jeho rekonštrukcii oproti stavu pred povodňou v roku 2013 považoval za podstatný skutkový záver pre právne posúdenie veci, pre ktorý nebolo možné § 139b ods. 15 písm. a/ stavebného zákona na danú vec aplikovať.

34. Z uvedených dôvodov kasačný súd nepovažoval sťažnostné body kasačnej sťažnosti za dôvodné a preto rozhodol podľa § 461 S.s.p. o zamietnutí kasačnej sťažnosti.

35. O trovách kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 1 v spojení s § 167 ods. 1 S.s.p. (a contrario) a vzhľadom na neúspech sťažovateľky v kasačnom konaní jej nepriznal právo na náhradu trov vynaložených v tomto konaní; zároveň kasačný súd nevidel dôvod na postup podľa § 168 S.s.p.

36. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný riadny opravný prostriedok.